

opslugt med Undtagelse af en Stump lyserød Hale, der hang ud af Munden paa Slangen som en spottende Tunge. Halsen bevægede sig igen, og Halen forsvandt. Kæberne sprang i Led, og den store Slange krøb tungt hen i Hjørnet, rullede sig sammen i et stort Ot-tetal og lod Hovedet synke ned paa Sandet.

„Nu sover han,“ sagde Kvinden. „Jeg maa af Sted. Men jeg kommer tilbage og fodrer min Slange en Gang imellem. Jeg skal nok betale for Rotterne. Jeg vil have, at han skal have rigeligt at spise. Og en Gang imellem — tager jeg ham med hjem.“ Hendes Øjne kom et Øjeblik ud af deres slørede Drømmetilstand. „Husk, at han er min. Og tag ikke hans Gift. Jeg vil have, at han skal beholde den. God Nat.“ Hun gik hurtigt hen til Døren og ud. Han hørte hendes Fodtrin paa Trappen, men han kunde ikke høre hende gaa bort paa Brostenene.

Dr. Phillips vendte Stolen om og satte sig ned foran Slangeburet. Han prøvede paa at udrede sine Tanker, mens han saa paa den sløve Slange. „Jeg har læst meget om psykologiske Seksual-symboler,“ tænkte han. „Men det forklarer det ikke. Maaske er jeg for meget alene. Maaske skulde jeg slaa Slangen ihjel. Hvis jeg troede — nej, jeg kan ikke bede til noget.“

I flere Uger ventede han paa hendes Tilbagekomst. „Naar hun kommer, gaar jeg min Vej og lader hende være alene med den,“ besluttede han. „Jeg vil ikke se det forbandede Syn igen.“

Hun kom aldrig tilbage. I flere Maaneder saa han efter hende, naar han gik rundt i Byen. Adskillige Gange løb han efter en høj Kvinde i den Tro, at det var hende. Men han saa hende aldrig nogen Sinde mere.

MORGENMAALTID

Det var meget tidligt paa Morgen. De østlige Bjerger var sort-blaa, men bag dem hævede Lyset sig svagt farvet op over Bjergkanten med en afbleget Rødme, der blev koldere, mere graa og mørk, jo højere op paa Himlen, den naaede, indtil den helt ovre mod Vest smeltede sammen med Resterne af Natten.

Og det var koldt, ikke just bidende, men koldt nok til, at jeg gned mine Hænder og borede dem dybt ned i Lommerne, skuttede mig og stampede i Jorden. Nede i Dalen, hvor jeg var, havde Jorden Daggyrets lavendelgraa Farvetone. Jeg vandrede hen ad en Markvej, og foran mig saa jeg et Telt, der var næsten lige saa graat som Jorden. Ved Siden af Teltet sivede et rødgyldent Ild-skær ud fra Revnerne i en gammel rusten Ovn. Graa Røg stod ud af Ovns kortede Kakkelovnsrør, stod lige op i Vejret, før den spredtes og opløste sig.

Jeg saa en ung Kvinde ved Siden af Ovnen, eller rettere, en ung Pige, i en falmet Bomuldskjole. Da jeg kom nærmere, saa jeg, at hun holdt et lille Barn i sin bøjede Arm, og at Barnet duede med Hovedet inde under hendes Kjoleliv, beskyttet mod Morgenkulden. Moderen bevægede sig uhindret omkring, aabnede Ovn-døren, ragede op i Ilden og byttede om paa de rustne Ringe paa Ovnen; og hele Tiden duede Barnet, men det forstyrrede ikke Moderens Arbejde og hæmmede hende ikke i hendes lette, hurtige og yndefulde Bevægelser. Der var noget meget afmaalt og tilvagt i hendes Bevægelser. Den rødgyldne Ild lyste ud af Revnerne i Ovnen og kastede dansende Genskin paa Teltets graa Sider.

Jeg var nu ganske nær og kunde lugte stegt Flæsk og friskbagt Brød, de varmeste og dejligste Dufte, jeg kender. Mod Øst voksede Lyset hurtigt i Styrke. Jeg gik hen til Ovnen og strakte

mine Hænder ud mod den, og jeg rystede over hele Kroppen, da Straalevarmen ramte mig. Saa blev Teltfligen slaaet til Side, en ung Mand kom ud, og en ældre Mand fulgte efter. De var begge to i nyt blaat Arbejdstøj med skinnende Messingknapper. De havde skarpe Ansigter og lignede hinanden.

Den yngste havde mørke Skægstubbe og den ældste graa Skægstubbe. Deres Hoveder og Ansigter var vaade, og deres Haar dryppede af Vand; der hang Vanddraaber i deres Skægstubbe, og deres Kinder skinnede af Væde. De stod ved Siden af hinanden og betragtede i Tavshed Daggrødet i Øst. De gadede begge to og saa paa Lyset over Bjergrandene. Saa vendte de sig om og fik Øje paa mig.

„God Morgen,“ sagde den ældste af Mændene. Hans Ansigt var hverken venligt eller uvenligt.

„God Morgen,“ sagde jeg.

„God Morgen,“ sagde den yngste af Mændene.

Vandet paa deres Ansigter var ved at tørre. De kom hen til Oven og varmede deres Hænder ved den.

Den unge Pige fortsatte Arbejdet, hendes Ansigt var bortvendt og hendes Øjne ved Arbejdet. Hendes Haar var bundet bort fra Øjnene med Sejlgarn og hang løst ned ad Ryggen. Hun satte Blikkopper frem paa en stor Pakkasse og derefter Bliktallerkener, Knive og Gaffer. Saa fiskede hun stegt Flæsk op af det smeltede Fedt og lagde det paa et stort Blikfad, og det stegte Flæsk sydede og krympede sig og blev sprødt. Hun aabnede den rustne Ovnør og udtog en firkantet Plade fuld af tykke Boller.

Da Lugten af varmt Brød strømmede ud, indsgedede begge Mændene den i dybe Drag. Den yngste af dem udstødte et sagte: „Uhm!“

Den ældste af Mændene vendte sig om mod mig: „Har du faaet noget Morgenmad?“

„Nej.“

„Saa sæt dig ned hos os.“

Det var Signalet. Vi gik hen til Pakkassen og satte os ned paa Jorden omkring den. Den unge Mand spurgte: „Plukker du Bomuld?“

„Nej.“

„Vi har allerede haft Arbejde i tolv Dage,“ sagde den unge Mand.

Den unge Pige talte henne fra Ovn. „De har osse faaet nye Klæder.“

De to Mænd saa ned paa deres nye blaa Arbejdstøj og smilede begge to lidt.

Den unge Pige satte Fadet med Flæsk frem, de brune friskbagte Boller, en Skaal smeltet Fedt fra Panden og en Kaffekande, og saa satte ogsaa hun sig ned ved Siden af Kassen. Den Lille diede stadig, med Hovedet oppe under hendes Kjøleliv for at undgaa Kulden. Jeg kunde høre de sugende Lyde, der kom fra den.

Vi fyldte vores Tallerken, hældte Fedtet over Bollerne og kom Sukker i vores Kaffe. Den ældste af Mændene fyldte Munden helt, tyggede og sank. Saa sagde han: „Du almægtige, det smager godt,“ og han fyldte Munden igen.

Den unge Mand sagde: „Nu har vi levet godt i tolv Dage.“

Vi spiste allesammen hurtigt og lidenskabeligt, fyldte vores Tallerkener igen og spiste hurtigt igen, til vi var mætte og varme. Den hede bitre Kaffe skoldede vores Tunger og Svælg. Vi slog den sidste Rest med Grumset ud paa Jorden og fyldte Kopperne igen.

Der var nu kommet Farve over Lyset, et dybtrodt Skær, der fik Luften til at synes koldere. De to Mænd vendte begge Ansigtet mod Øst og oplystes af Daggrødet. Jeg saa et Øjeblik op og saa Spejlbilledet af Bjerget og Lysskåret over det genspejle sig i den ældste af Mændenes Øjne.

Saa slog de to Mænd Kaffebrumset fra deres Kopper ud paa Jorden og rejste sig samtidigt op. „Naa, vi maa nok paa Arbejde,“ sagde den ældste af Mændene.

Den yngste vendte sig mod mig. „Hvis du vil plukke Bomuld, kunde vi maaske skaffe dig Arbejde.“

„Nej Tak, jeg skal videre. Tak for Mad.“

Den ældste af Mændene vinkede et kort Farvel. „O. K. Tak for dit Selskab.“ De gik bort ved Siden af hinanden. Luften tindrede af Lys fra den østlige Himmel. Og jeg vandrede videre ad Markvejen.

Saa kom den anden Stemme og gentog langsomt og tøvende de samme Ord — men uden Nasallydene.

Alex sprang saa hurtigt løs paa ham, at jeg ikke saa det, før hans Næve ramte Johnny Bears smilende Mund. „Jeg sagde dig, at nu kunde det være nok,“ raabte han.

Johnny Bear genvandt Ligevægten. Hans Læber var flækkede og blødte, men Smilet var der stadig. Han bevægede sig langsomt og uden Besvær. Hans Arme omsluttede Alex, som en Søanemones Fangarme omslutter en Krabbe. Alex bøjede sig tilbage. Saa sprang jeg frem og greb en af Armene og vred den rundt, men jeg kunde ikke rive den løs. Fede Carl kom rullende over Skænkene med en Spunshammer i Haanden. Han slog løs paa det laadne Hoved, til Armene slappedes, og Johnny Bear sank sammen. Jeg greb Alex og hjalp ham hen i en Stol. „Er du kommet noget til?“

Han prøvede paa at faa Vejret. „Han havde nær brækket Rygen paa mig,“ sagde han stønnende.

„Staar din Vogn udenfor? Jeg kører dig hjem.“

Ingen af os saa efter Frøknerne Hawkins Hus, da vi kørte forbi. Jeg tog ikke Øjnene fra Vejen. Jeg bragte Alex hjem til hans eget mørke Hus, hjalp ham i Seng og hældte varm Whisky i ham. Han havde ikke sagt noget hele Vejen hjem. Men da han var kommet i Seng, spurgte han: „Tror du, nogen af dem forstod det? Jeg stoppede ham i Tide, ikke sandt?“

„Hvad mener du med det? Jeg forstaar ikke endnu, hvorfor du slog ham.“

„Jeg bliver nødt til at blive lidt i Sengen med den Ryg. Hvis du hører nogen sige noget, saa stands dem. Lad dem ikke faa det sagt.“

„Jeg forstaar stadig ikke, hvad du snakker om.“

Han saa mig et Øjeblik stift ind i Øjnene. „Jeg tror, jeg kan stole paa dig,“ sagde han. „Den anden Stemme — det var Frøken Amy.“

MORDET

Det skete for en Del Aar siden paa Monterey Egnen i det mellemste Kalifornien. *Canyon del Castillo* er en af de Dale i Santa Lucia Bjergkæden, der ligger mellem dens mange Udløbere og Højdedrag. Fra Canyon del Castillo skærer en hel Del smaa Canyon'er, bevoksede med Egepur og Salvie, sig ind mellem Bjergene. Ved Indgangen til Canyon'en rejser der sig en vældig Stenborg med svære Murpiller og Taarne som de Fæstninger, Korsfarerne rejste paa deres Erobringers Vej. Først naar man kommer Borgen ganske nær, kan man se, at den er et mærkeligt Naturens Lune, et Resultat af Tidens, Vandets og Erosionens Arbejde i den bløde lagdelte Sandsten. Paa Afstand skal der ikke meget Fantasi til at forestille sig baade de forfaldne Murtinder, Portene, Taarne og endog Skydeskaarene.

Paa Canyon'ens næsten jævne Bund neden for Borgen ligger en gammel Gaardsbygning, en vejrbidt og mosgroet Lade og en forfalden Staldbygning. Gaarden er forladt, Dørene hænger paa rustne Hængsler og piber og knalder op og i om Natten, naar Blæsten susser ned fra Borgen. Ikke mange Mennesker besøger nogen Sinde Stedet. Somme Tider tramper en Flok Drengene gennem Stuerne, kigger ind i tomme Kamre og trodser højrestet de Genfærd, hvis Eksistens de benægter.

Jim Moore, der ejer Jorden, holder ikke af at have Folk rendende omkring Stedet. Han kommer ridende fra sit nye Hus længere nede i Dalen og jager Drengene væk. For at holde nysgerrige og sentimentale Mennesker borte har han sat Skilte med „Adgang forbudt“ paa Leddene i Hegnene. Somme Tider tænker han paa at brænde det gamle Sted ned, men en mærkelig stærk Tilknytning

til de klaprende Døre og de blændede Vinduer i de tomme Stuer holder ham hver Gang tilbage. Hvis han brændte Stedet ned, vilde han samtidig tilintetgøre et betydningsfuldt Stykke af sit Liv. Han ved godt, at naar han tager til Byen med sin fyldige og stadig kønne Kone, vender Folk sig om og ser efter ham med Ærefrygt og en vis Beundring.

Jim Moore var født i det gamle Hus og vokset op i det. Han kendte hver eneste vejrslaaet Planke i Laden, hver eneste gammel blankslidt Krybbe i Stalden. Hans Mor og Far var begge døde, da han var tredivende Aar. Han fejrede sit Eneherredømme ved at anlægge Fuldkægg. Han solgte Grisene og besluttede aldrig mere at holde Grise. Tilsidst købte han en fin Guernsey-Tyr for at forbedre sin Stamme, og han begyndte at tage ind til Monterey for at drikke sig fuld og sludre med de højroastede Piger i „De tre Stjerner“.

Inden der var gaaet et Aar, giftede Jim Moore sig med Jelka Sepic, en serbisk Pige, Datter af en tung og alvorlig Farmer i Pine Canyon. Jim var ikke stolt af hendes udenlandske Familie og hendes mange Brødre og Søstre og Fætre, men han frydede sig over hendes Skønhed. Jelka havde Øjne saa store og sporgende som et Daadyr. Hendes Næse var skarp og fintformet og hendes Læber fyldige og bløde. Jelkas Hud overraskede altid Jim, for han glemte fra Nat til Nat, hvor smuk den var. Hun var saa glat og stille og blid og saa god en Husmoder, at Jim tit tænkte med Afsky paa hendes Fars Raad paa Bryllupsdagen. Blussende og oppustet af Øllet havde den gamle puffet Jim mellem Ribbenene og grinet underfundigt, saa at hans smaa mørke Øjne næsten forsvandt bag de opsvulmede rynkede Øjenlaag.

„Vær nu ikke stor Tosse,“ sagde han. „Jelka er slavisk Pigebarn. Han ikke som amerikanske Piger. Hvis han er ulydig, saa slaa ham. Hvis han er alt for lydig, saa slaa ham osse. Jeg slog hans Mama. Papa slog min Mama. Slavisk Pige! Han elsker ingen Mand, der ikke slaa ham tit.“

„Jeg slaaer ikke Jelka,“ sagde Jim.

Faren fnisede og puffede igen til Jim med Albuen. „Vær ikke stor Tosse,“ advarede han. „En skønne Dag du vil forstaa.“ Han tumlede tilbage til Øltønden.

Jim fandt hurtigt nok ud af, at Jelka ikke var som amerikanske Piger. Hun var meget stille. Hun talte aldrig først, men svarede kun paa hans Spørgsmaal — og kun med korte blide Svar. Hun lærte sig sin Mand udenad, ligesom hun lærte sig Stykker af den hellige Skrift. Da de havde været gift et Stykke Tid, savnede Jim aldrig noget i Huset, uden at Jelka havde det parat til ham, før han kunde naa at bede om det. Hun var en god Hustru, men der var intet Kammeratskab med hende. Hun snakkede aldrig. Hendes store Øjne fulgte ham, og naar han smilede, smilede hun somme Tider ogsaa, et fjernt og tillukket Smil. Hun strikkede, stoppede og syede evig og altid. Og imens sad hun og iagttog sine dygtige Hænder, og det saa ud, som om hun med Undren og Stolthed saa ned paa de smaa hvide Hænder, der kunde lave saa pæne og nyttige Ting. Hun mindede saa meget om et lille flittigt Husdyr, at Jim somme Tider klappede hendes Hoved og Hals paa samme Maade, som han klappede en Hest.

I Huset var Jelka forbavsende. Lige meget hvad Tid Jim kom hjem fra den hede tørre Bjergskraaning eller fra det lavtliggende Agerland i Dalbunden, saa var hans Middagsmad lige parat og dampende varm. Hun saa paa ham, mens han spiste, skubbede Retterne tæt hen til ham, naar han skulde bruge dem og fyldte hans Kop, naar den var tom.

I Begyndelsen af deres Ægteskab fortalte han hende Ting, der skete paa Gaarden, men hun smilede bare til ham som en fremmed, der gerne vil være behagelig, selv om han ikke forstaaer noget.

„Hingsten rev sig slemt paa Pigtraaden i Dag,“ sagde han.

Og hun svarede „Ja“ med en let Bøjning af Hovedet, der hverken var spørgende eller interesseret.

Det varede ikke længe, før han indsaa, at det ikke var muligt at komme nærmere ind paa Livet af hende. Hvis hun levede sit eget Liv, var det saa fjernt, at det var uden for hans Rækkevidde.

Den uoverstigelige Skranke i hendes Blik lod sig ikke fjerne, for den var hverken fjendtlig eller bevidst.

Om Natten strøg han hendes glatte sorte Haar og hendes ufatteligt bløde gyldenbrune Skuldre, og hun klynkede lidt af Velbehag. Kun under Højdepunktet af hans Omfavnelse var det, som om hun levede og følte selvstændigt, heftigt og lidenskabeligt. Og derefter sank hun øjeblikkeligt tilbage til at være den opmærksomme og pinligt pligtopfyldende Hustru.

„Hvorfor snakker du aldrig med mig,“ spurgte han. „Bryder du dig ikke om at snakke med mig?“

„Jo,“ sagde hun. „Hvad vil du have, jeg skal sige?“ Hun talte hans Races Sprog ud fra et Sind, der var fremmed for hans Race.

Da der var gaaet et Aar, begyndte Jim at føle Trang til Selskab med andre Kvinder — til den pludrende Udveksling af Dagligdagssnak, til de nærgaaende spydige Tilraab, til den skamløse Vulgaritet. Han begyndte at tage til Byen igen og drikke og more sig med de højrestede Piger i „De tre Stjerner“. Der kunde de godt lide ham for hans rolige beherskede Ansigt og for hans Lattermildhed.

„Hvor er din Kone henne?“ spurgte de.

„Hjemme i Stalden,“ svarede han. Det var en Vittighed, der aldrig forfejlede sin Virkning.

Lørdag Eftermiddag sadlede han sin Hest og stak en Riffel i Saddeltasken for det Tilfælde, at han skulde komme et Dyr paa Skudvidde. Inden han red, spurgte han altid: „Du er vel ikke ked af at være alene?“

„Nej. Det gør ikke noget.“

Pludseligt spurgte han: „Og hvis der nu kommer nogen?“

Hendes Blik blev aarvaagent, og hun kneb Øjnene sammen et Øjeblik. Saa smilede hun. „Saa vilde jeg sende dem væk,“ sagde hun.

„Jeg kommer tilbage i Morgen Middag. Der er for langt til at ride hjem om Natten.“ Han havde paa Fornemmelsen, at hun vidste, hvor han tog hen, men hun protesterede aldrig og viste

aldrig noget Tegn paa Misbilligelse. „Du skulde have et Barn,“ sagde han.

Hendes Ansigt lyste op. „En Dag vil Gud være naadig,“ sagde hun ivrigt.

Hendes Ensomhed gjorde ham urolig. Hvis hun bare af og til besøgte de andre Kvinder i Dalen, vilde hun ikke være saa ensom, men hun manglede selskabelige Evner. Omtrent en Gang om Maanedn spændte hun Kørestene for Fladvognen og kørte bort for at tilbringe en Eftermiddag med sin Mor og med hele den Yngel af Brødre og Søstre, Fætre og Kusiner, der boede i hendes Fars Hus.

„Du faar det nok morsomt,“ sagde Jim til hende. „En hel Eftermiddag kan du snadre paa dit tossede Sprog, og du kan rigtig finise sammen med din store voksne Fætter med det forlegne Ansigt. Hvis jeg skulde skælde dig ud for noget, skulde det være for at være en forbandet Udlænding.“ Han tænkte paa, at hun velsignede Brødet med Korsets Tegn, før hun skød det ind i Ovnen, at hun knelede ned ved Siden af Sengen hver Aften, og at hun havde et Helgenbillede hængende paa Væggen inde i sit Kammer.

En Lørdag i den hede støvede Juni mejede Jim Havre. Dagen var lang. Klokken var over seks, da de sidste Aks faldt for Mejemaskinen. Han kørte den raslende Maskine ind i Gaarden og rykkede den ind i Redskabsskuret, spændte Hestene fra og slap dem ud paa Græsgangen op ad Bjergskrænten, hvor de kunde græsse Søndagen over. Da han kom ind i Køkkenet, var Jelkanetop i Færd med at sætte hans Aftensmad paa Bordet. Han vaskede Hænder og Ansigt og satte sig til at spise.

„Jeg er noget træt,“ sagde han, „men jeg tror alligevel, jeg tager ind til Monterey. Det er jo Fuldmaane i Aften.“

Hendes bløde Øjne smilede.

„Ved du, hvad jeg gør?“ sagde han. „Hvis du har Lyst at tage med, spænder jeg for Vognen og tager dig med.“

Hun smilede igen og rystede paa Hovedet. „Nej Tak. Saa er Butikkerne lukkede. Jeg vil hellere blive her.“

„Naa ja, saa sadler jeg Hesten. Jeg havde egentlig ikke tænkt

at tage af Sted. Nu er alle Dyrene jo sluppet løs. Men maaske kan jeg faa fat i en af Hestene uden alt for megen Besvær. Er du sikker paa, at du ikke har Lyst til at tage med?"

"Hvis det var tidligere, og jeg kunde gaa i Butikker — men Klokken bliver ti, før du kommer derind."

"Aah nej — naar jeg rider, bliver den i hvert Fald ikke meget over ni."

Hendes Mund smilede ved sig selv, men hendes Øjne hang ved ham og spejdede efter et muligt Ønskes Opstaaen. Maaske var det, fordi han var træt efter den lange Dags Arbejde, at han spurgte: "Hvad tænker du paa?"

"Hvad jeg tænker paa? Det kan jeg huske, at du plejede at spørge om næsten hver Dag i den første Tid, vi var gift."

"Og hvad tænker du saa paa?" gentog han irriteret.

"Aah — jeg tænkte paa Æggene under den sorte Høne." Hun rejste sig og gik hen til den store Kalender paa Væggen. "De maa være udruget i Morgen eller senest paa Mandag."

Det var næsten Tusmørke, da han var færdig med at barbere sig og tage sit blaa Tøj og sine nye Støvler paa. Jelka var færdig med Opvasken og havde stillet alt paa Plads. Da Jim gik gennem Køkkenet, saa han, at hun havde stillet Lampen hen paa et Bord i Nærheden af Vinduet, og at hun sad ved det og strikkede paa en brun Uldsok.

"Hvorfor sidder du der i Aften?" spurgte han. "Ellers sidder du altid dér ovre. Somme Tider gør du underlige Ting."

Hun saa langsomt op fra sine travle Hænder. "Maanen," sagde hun stille. "Du sagde, at den er fuld i Aften. Jeg vil gerne se Maanen staa op."

"Saa er du jo dum. Du kan ikke se den fra det Vindu. Jeg troede, du kendte Verdenshjørnerne bedre."

Hun smilede fjernt. "Saa kigger jeg ud ad Soveværelsesvinduet."

Jim tog sin sorte Hat paa og gik ud. Paa Vejen gennem den tomme mørke Stald tog han en Grime ned fra en Knage. Ude paa den græsbevoksede Bjergskraaning fløjtede han højt og gennem-

trængende. Hestene holdt op at græsse, bevægede sig langsomt hen imod ham og standsede tyve Fod fra ham. Forsigtigt nærmede han sig sin rødbrune Vallak og lod Haanden glide fra dens Kryds hen over Ryggen og ud over dens Hals. Saa listede han Grimen op over dens Hoved og trak den tilbage til Stalden. Dér ombyttede han Grimen med et sølvbeslaet Hovedtøj, smed Sadlen op paa Ryggen af Dyret og spændte Gjorden stramt om dens Bug. Saa trak han den hen foran Huset. En straalende Krone af dæmpet rødt Lys hvilede over de østlige Højdedrag. Fuldmaanen vilde være paa Himlen, før Dagslyset i Dalen var svundet helt bort.

I Køkkenet sad Jelka stadig ved Vinduet og strikkede. Jim gik hen i Hjørnet og tog sin Kaliber 30. Karabin. Mens han fyldte Patroner i Magasinet, sagde han: "Hvis du vil se Maanen staa op, maa du hellere gaa udenfor nu. Den bliver nok stor og rød." "Om et Øjeblik," svarede hun, "naar jeg er færdig med den Pind." Han gik hen til hende og strøg hende over hendes glatte Haar.

"God Nat. Jeg er rimeligvis tilbage i Morgen Middag." Hendes bløde mørke Øjne fulgte ham ud ad Døren.

Jim stak Riflen i Sadeltasken, svang sig op paa Hesten og travede ned gennem Canyon'en. Bag de dæmrende Højdedrag paa hans højre Side gled den store røde Maane snart op. Det dobbelte Lys fra Dagens sidste Efterglød og fra den stigende Maane udvirkede Trærnes Konturer og gav Højderne et nyt og mærkeligt Perspektiv. De støvede Ege skinnede hvidligt, og Skyggen under dem var sort som Fløjl. En vældig langbenet Skygge af en Hest og en halv Mand rød til venstre for og lidt foran Jim. Fra nære og fjerne Gaarde kunde man høre Hundene istemme den lange Maanenats Gøen. Og Hanerne gav sig til at gale i den Tro, at et nyt Dagry allerede var paa Vej. Jim satte Vallaken i Trav. De klaprende Hovslag gav Genlyd fra Sandstensborgen bag ham. Han tænkte paa blonde May i "De tre Stjerner" inde i Monterey. "Jeg kommer nok for sent. Maaske har en anden allerede snappet hende," tænkte han. Maanen var nu helt oppe over Højderne.

Da Jim havde redet et Par Kilometer, hørte han Hovslagene af en Hest, der kom imod ham. En Rytter kom galoperende og standsede brat ved Synet af Jim. „Er det dig, Jim?“

„Ja, God Aften, George.“

„Jeg var lige paa Vej hen til dit Sted. Jeg vilde fortælle dig — du kender jo Kildevældet oppe i den øverste Ende af min Jord?“

„Ja, det kender jeg godt.“

„Jeg var der oppe i Eftermiddags og fandt et slukket Lejrbaal og Hovedet og Benene af en Kalv. Huden var kastet paa Ilden og halvt opbrændt, men jeg trak den ud og saa dit Mærke paa den.“

„Satans osse,“ sagde Jim. „Hvor gammelt var Baalet?“

„Jorden var varm endnu under Asken. Fra i Aftes, tænker jeg. Men hør, Jim, jeg kan ikke følge med dig. Jeg bliver nødt til at tage til Byen. Men jeg syntes, jeg vilde fortælle dig det, saa at du kan tage en Runde.“

„Har du nogen Idé om, hvor mange Mænd der har været?“ spurgte Jim roligt.

„Nej. Saa nøje undersøgte jeg ikke Stedet.“

„Ja, saa maa jeg vel hellere tage en Runde opover. Jeg skulde osse have været til Byen. Men hvis der er Kvægtyve i Nærheden, har jeg ikke Lyst at miste flere Dyr. Jeg skyder Genvej over din Jord, hvis du ikke har noget imod det, George.“

„Jeg vilde selv ride med dig, hvis jeg ikke skulde til Byen. Har du din Riffel med?“

„Jaja, her bag Laaret. Tak fordi du fortalte mig det.“

„Ikke noget at takke for. Du kan ride over min Jord, hvor du vil. God Nat.“ Naboen vendte Hesten og galoperede bort i den Retning, han var kommet.

Et Øjeblik holdt Jim stille i Maanelyset og saa ned paa sin forlængede Skygge. Saa tog han Riflen op af Sadeltasken, skød en Patron ind i Kamret og holdt Geværet foran sig tværs over Sadelknappen. Han drejede til venstre fra Vejen, red op ad den lille Højderys, gennem Egekrattet, over de græsbevoksede Højder og ned paa den anden Side i den næste Canyon.

En halv Time efter havde han fundet den forladte Lejrplads. Han vendte det tunge læderagtige Kalvehoved om og følte paa dets støvede Tunge for at mærke paa Tørheden, hvor længe det havde været dødt. Han strøg en Tændstik og saa paa sit Mærke paa den halvt opbrændte Hud. Til sidst steg han igen til Hest, red hen over de afgravede Græsgange og ind paa sin egen Jord.

En varm Sommervind blæste hen over Højderne. Maanen var kommet et Stykke op paa Himlen og var ikke længere rød, men havde samme Farve som stærk Te. Mellem Højdedragene hylede Præriulvene, og Hundene paa Gaardene nedenunder faldt ind med en hjerteskerende Hyl. De mørkegrønne Ege nedenunder og det gule afsvedne Sommergræs lyste med deres naturlige Farver i det klare Maaneskin.

Jim fulgte Lyden af Koklokkerne, til han kom til sin Hjord, som han fandt fredeligt græssende sammen med nogle Hjorte. Han lyttede efter Lyden af Hovslag eller Menneskestemmer.

Klokken var over elleve, da han drejede hjemefter. Han rundede Sandstensborgens vestlige Taarn, red igennem dens Skygge og ud i Maaneskinnet igen. Nedenunder lyste Taget paa hans Hus og Stalden mathvide. Soveværelsevinduet gav Genskin i Maanelyset.

De græssende Heste løftede Hovederne, da Jim kom ned gennem Vænget. Deres Øjne glimtede rødt, idet de drejede Hovederne.

Jim havde næsten naaet Leddet op til Vænget. Saa hørte han en Hest stampe inde i Stalden. Hans Haand strammede Tøjlen og standsede Vallaken. Han lyttede. Den kom igen — den stampende Lyd fra Stalden. Jim holdt Riflen i Vejret og gled lydløst ned paa Jorden. Han slap Hesten løs og listede sig hen imod Stalden.

Gennem Mørket kunde han høre Hestens gumlende Tænder tygge paa Høet i Krybben. Han listede sig ind i Stalden og hen til Baasen med Hesten. Efter at have lyttet et Øjeblik strøg han en Tændstik mod Kolben af Riflen. En opsadlet Hest stod bundet

i Baasen. Bidslet var smøget af og Gjorden løsnet. Hesten holdt op at æde og drejede Hovedet mod Lyset.

Jim pustede Tændstikken ud og gik hurtigt ud af Laden. Han satte sig paa Kanten af Vandtruget og saa ned i Vandet. Hans Tanker kom saa langsomt, at han omformede dem i Ord og hvi-skede dem hen for sig.

„Skal jeg se ind gennem Vinduet? Nej. Mit Hoved vil bare ka-ste Skygge ind i Soveværelset“.

Han betragtede Riflen, han holdt i Haanden. Hvor man havde taget paa den, var den sorte Oxydering slidt af og Metallat blankt og skinnende.

Til sidst rejste han sig beslutsomt og listede hen imod Huset. Han satte for hvert Skridt Foden forsigtigt og prøvende frem, før han lod sin Vægt hvile paa den. Hans tre Hunde kom frem under Huset, rystede og strakte sig, snusede til ham, logrede med Halerne og lagde sig igen til at sove.

Det var mørkt i Køkkenet, men Jim vidste, hvor hvert eneste Stykke Møbel stod. Han rakte Haanden frem og rørte ved Hjør-net af Bordet, ved en Stoleryg og ved Knagen med Viskestykker-ne, inden han gik videre. Han gik saa stille igennem Køkkenet, at han selv kun kunde høre sit Aandedræt og Urets Dikken i Lommen. Døren ind til Soveværelset stod aaben og lod en Stribe Maaneskin falde paa Køkkengulvet. Jim naaede endelig hen til Døren og kiggede ind.

Maaneskinnet faldt hen over den hvide Seng. Jim saa Jelka ligge paa Ryggen med den ene bare Arm hen over Pande og Øjne. Han kunde ikke se, hvem Manden var, for hans Hoved var drejet bort. Jim stirrede frem for sig, mens han holdt Vejret. Saa sitrede Jelka i Søvn, og Manden rullede Hovedet om og sukkede. Det var Jelkas Fætter — hendes voksne forlegne Fætter.

Jim vendte om og sneg sig hurtigt tilbage gennem Køkkenet og ud ad Bagtrappen. Han gik igen tværs over Gaarden hen til Van-dingstruget og satte sig ned paa Kanten af det. Maanen var hvid som Kridt og spejlede sig i Vandet, som den lyste helt ned igen-nem, saa man kunde se de Straa og Kærner, der var tabt i Van-

det fra Hestemulerne. Jim kunde se Myggelarverne tumble op og ned og rundt i Vandet, og han kunde se et Vandfirben nede i Mosset paa Bunden af Truget.

Han hulkede en kort tør haard og undertrykt Hulken — og undrede sig samtidigt over, hvorfor han gjorde det, for hans Tan-ker var hos de græsbevoksede Højdedrag og de ensomt susende Sommervinde.

Hans Tanker vendte sig mod den Maade, hvorpaa hans Mor plejede at holde en Spand frem og opfange Blodet fra Struben, naar hans Far havde stukket en Gris. Hun stod saa langt borte som muligt og holdt Spanden frem i Armslængde for at undgaa at faa sin Kjole sprøjtet til.

Jim dyppede Haanden i Truget og forvandlede Maanens Spejl-billedet til hvirvlende og skulpvpende Strømme af Lys. Han vædede Panden med sine vaade Hænder og rejste sig op. Denne Gang be-vægede han sig ikke saa stille, men han gik igennem Køkkenet paa Taaspidserne og blev staaende i Døren til Sovekamret. Jelka bevægede Armen og aabnede Øjnene lidt. Saa stod hendes Øjne pludseligt vidt aabne og skinnede af Fugtighed. Jim saa ind i hendes Øjne; hans Ansigt var tomt og udtryksløst. En lille Draabe løb ud af Jelkas Næse og blev liggende i hendes Overlæbes Hul-ning. Hun stirrede tilbage paa ham.

Jim spændte Hanen paa Riflen. Staalets Klik gav Genlyd i det stille Hus. Manden i Sengen rørte uroligt paa sig i Søvn. Jims Hænder rystede. Han satte Riflen til Skulderen og holdt haardt om den for ikke at ryste. Over Sigtet paa han den lille hvide Firkant mellem Mandens Øjenbryn og Haar. Sigtet kornet svingede et Øjeblik og holdt sig saa støt.

Braget sønderrev Luften. Jim saa stadig langs Geværløbet og saa hele Sengen give sig under Slaget. Midt i Mandens hvide Pande var der kommet et lille sort blodløst Hul. Men i Bagho-vedet havde Kuglen revet Hjerne og Bensplinter med sig ud over Puden.

Jelkas Fætter gurglede lidt nede i Struben. Hans Hænder kom kravlende frem under Tæppet som store, hvide Edderkopper;

Fingrene bevægede sig et Øjeblik, saa gik der en Sitren igennem dem, og de blev stive.

Jim vendte langsomt Blikket mod Jelka. Hendes Næse løb. Hendes Øjne havde flyttet sig fra ham til Enden af Geværløbet. Hun klynkede sagte, som en frysende Hundehvalp.

Jim vendte sig om i Rædsel. Hans Støvlehæle slog haardt mod Køkkengulvet, men saa snart han var udenfor, gik han langsomt hen imod Vandingstruget igen. Han have en salt Smag i Munden, og hans Hjerter hamrede smertefuldt. Han tog Hatten af og dypede Hovedet i Vandet. Saa bøjede han sig frem og kastede op paa Jorden. Inde i Huset kunde han høre Jelka bevæge sig omkring. Hun jamrede som en Hvalp. Jim rettede sig op, svag og svimmel.

Han gik træt gennem Leddet og ud i Vænget. Hans opsadlede Hest kom imod ham, da han fløjtede. Mekanisk strammende han Gjorden, svang sig i Sadlen og red bort, ned ad Vejen til Dalen. Hans sammensunkne sorte Skygge gled af Sted under ham. Maa- nen sejlede høj og hvid over ham. De urolige Hunde gøede langtrukket og ensformigt.

Ved Daggrø rullede en Tospændervogn ind i Gaarden og spredte Hønsene til alle Sider. Paa Bukken sad Sheriffen og Ligsynsmanden. Jim Moore sad paa Bagsædet, lænet op mod sin Sadel. Bunden det til Vognen travede hans trætte Vallak. Sheriffen satte Bremsen i og slog Linerne om den. Mændene steg af Vognen.

„Behøver jeg at gaa indenfor?“ spurgte Jim. „Jeg er alt for træt og ødelagt til at se paa det nu.“

Ligsynsmanden saa forskende paa ham og bed sig i Læben. „Nej, det tror jeg ikke. Vi gaar ind og ser os lidt om.“

Jim drev atter hen imod Vandingstruget. „Og vil I ikke nok rydde lidt op derinde? I forstaar nok —.“

De to Mænd gik ind i Huset.

Et Par Minutter efter kom de ud igen, bærende paa det stivnede Lig. Det var svøbt ind i et Vattæppe. De løftede det op bag i Vognen. Jim gik hen imod dem. „Behøver jeg at tage med Jer til Byen nu?“

„Hvor er deres Kone, Hr. Moore?“ spurgte Sheriffen.

„Det ved jeg ikke,“ sagde han træt. „Et eller andet Sted i Nærheden.“

„Er De sikker paa, at De ikke dræbte hende med?“

„Ja. Jeg har ikke rørt hende. Jeg skal nok finde hende og komme med hende i Eftermiddag. Hvis I altsaa ikke vil have, at jeg skal tage med nu.“

„Vi har jo hørt Deres Forklaring,“ sagde Ligsynsmanden. „Og vi har jo Øjne i Hovedet, ikke sandt, Will? Selvfølgelig bliver der rejst en juridisk Anklage mod Dem for Mord, med den bliver lige saa selvfølgelig afvist. Saadan gaar det altid i denne Del af Landet. Men tag lidt blidt paa Deres Hustru, Hr. Moore.“

„Jeg har ikke tænkt paa at gøre hende noget,“ sagde Jim.

Han blev staaende og saa Vognen rulle bort. Han sparkede eftertænksomt i Støvet. Den hede Junisol viste sit Ansigt over Højdedragene og glimtede ildvarslande ind i Soveværelsevinduet.

Jim gik langsomt ind i Huset og kom ud med en ni Fod lang Tyrepisk med Bly i Skaffet. Han gik hen over Gaarden og ind i Stalden. Da han klatrede op ad Stigen til Høloftet, hørte han den høje hvalpeagtige Jamren.

Da Jim kom ud af Stalden igen, bar han Jelka over Skulderen. Ved Vandingstruget satte han hende varsomt ned paa Jorden. Hun havde smaa Stykker Hø i Haaret, og Bagsiden af hendes Kjoleliv var stribet af Blod.

Jim vædede sit Lommetørklæde ved Posten og vaskede hendes forbidte Læber, vaskede hendes Ansigt og strøg hendes Haar tilbage. Hendes slørede sorte Øjne fulgte hver Bevægelse, han gjorde.

„Du har slaaet mig,“ sagde hun. „Du har slaaet mig slemt.“

Han nikkede alvorligt. „Saa slemt jeg kunde, uden at slaa dig ihjel.“

Solen skinnede varmt paa Jorden. Nogle Spyfluer summende i Luften, tiltrukket af Blodet.

Jelkas ophavnede Læber prøvede paa at smile. „Har du faaet noget Morgenmad i Dag?“

„Nej.“ sagde han. „Slet ingen Ting.“

„Saa spejler jeg dig et Par Æg.“ Hun rejste sig med stort Besvær.

„Lad mig hjælpe dig,“ sagde han. „Jeg maa hellere hjælpe dig med at faa din Bluse af. Den tørrer fast til Ryggen af dig. Det gør ondt.“

„Nej. Det kan jeg selv.“ Hendes Stemme havde en underlig Klang. Hendes mørke Øjne hvilede varmt paa ham et Øjeblik, saa vendte hun sig om og humpede ind i Huset.

Jim blev siddende paa Kanten af Vandingsstruget og ventede. Han saa Røgen stige op fra Skorstenen og drive lige og i Luften. Faa Minutter efter kaldte Jelka paa ham fra Køkkendøren.

„Kom, Jim. Din Morgenmad.“

Fire Spejlæg og fire tykke Skiver Bacon laa paa en varmet Tallerken til ham. „Kaffen er færdig om et Øjeblik,“ sagde hun.

„Vil du ikke have noget at spise?“

„Nej. Ikke endnu. Min Mund er altfor øm.“

Han spiste sine Æg og saa derefter op paa hende. Hendes sorte Haar var glatkæmmet. Hun havde en nystroget hvid Bluse paa. „Vi tager ind til Byen i Eftermiddag,“ sagde han. „Jeg skal betale noget Tømmer. Vi bygger et nyt Hus længere nede i Canyon'en.“

Hun saa hastigt hen paa den lukkede Sovekammerdør og derefter tilbage paa ham. „Ja,“ sagde hun. „Det vilde være godt.“ Et Øjeblik efter sagde hun: „Vil du piske mig mere — for det?“

„Nej, ikke mere for det.“

Hendes Øjne smilede. Hun satte sig paa en Stol ved Siden af ham, og Jim strakte Haanden ud og strøg hende over Haaret og Bagsiden af hendes Hals.

DEN HELLIGE JOMFRU KATRINE

I P— (som Franskmændene siger) levede der i Aaret 13— en ondt Mand, der havde en ond Gris. Han var en ond Mand, fordi han lo altfor meget paa de forkerte Steder og ad de forkerte Folk. Han lo ad de gode Brødre fra M—, naar de kom til hans Dør for at faa en Slurk Whisky eller en Sølvpenge, og han lo, naar de kom efter Tiende. Da Broder Clement faldt i Mølledammen og druknede, fordi han ikke vilde slippe den Sæk Salt, han slæbte paa, lo den onde Mand Roark, saa han maatte gaa i Seng af det. Naar man tænker paa, hvilken lav og hæsleg Latter, det var, vil man bedst forstaa, hvor ond en Mand denne Roark var, og man vil ikke undre sig over, at han ikke betalte sin Tiende og stod foran at blive lyst i Kirkens Band. Roark havde nemlig ikke den rigtige Slags Ansigt at le en saadan Latter med. Hans Ansigt var mørkt og tillukket, og naar han lo, saa det ud, som om han lige havde faaet et Ben revet af, og hans Ansigt lige skulde til at udstøde et vildt Skrig over det. Desuden kaldte han Folk for Fjølser, hvilket er uvenligt og uforstandigt, selv om de er det. Ingen vidste, hvad der havde gjort Roark saa ond — ud over, at han havde rejst meget og set onde Ting rundt omkring i Verden.

Man forstaa, hvilken Atmosfære den onde Gris Katrine voksede op i. Der er skrevet Bøger om, hvordan Katrine nedstammede fra en lang Række af onde Grise; om hvordan alle og enhver vidste, at Katrines Far aad Kyllinger; og om hvordan Katrines Mor holdt Maaltid paa sit eget Afkom, hvis hun kunde slippe af Sted med det. Men det er ikke sandt. Katrines Far og Mor var gode og anstændige Grise, for saavidt Naturen har udrustet Grise med Anstændighed, hvilket ikke er Tilfældet i særlig høj Grad.

Den lange Dal